

den gode og gavnlige Virksomhed, som de have øvet, netop vilde blive ubeløst. Det er det som jeg mener, at der ikke findes nogen som helst Grund til at gøre under de givne Forhold. Naar det ærede Medlem saa sagde, at vi kunde yde til de Kommuner, hvor der var Trang, saa svarer jeg, at det netop er det, som det af min ærede Sidemand stillede Forslag gaar ud paa. Vi fastholde, at det er en Pligt for enhver Kommune at hjælpe baade med den almindelige Fattigunderstøttelse og ogsaa med de Fattiges Klasse, naar de have den under sig, det er den Ordning, vi maa fastholde, og som vi ikke maa gaa bort fra, uden at der foreligger Nødvendighed derfor. Derfor kunne vi ikke gaa med til uden Videre at give Gabe, blot fordi En eller Anden kommer og beder derom, men vi sige, at vi vilde give Laan, og hvor vi saa se, at der er Grund til at lade Laanene gaa over til at blive Gaver, der kunne vi gaa med dertil, thi saa have vi Sikkerhed for, at man ikke yder en Gabe, hvor den i Virkeligheden er overflødig, hvor Kommunen fuldt ud kan magte det, og hvor det vil være, det fastholder jeg fremdeles, at bortkaste Statskassens Penge, hvis man desuagtet vil give Tilskud. Jeg skal, hvad dette Punkt angaar, kun sige, at det, som vort Vædringsforslag gik ud paa, kun var at forlange, at Kommunerne, inden de kom og bad om Gaver i dette Diemed, undersøgte, om Forholdene vare saadanne, at de kunde være bekendte at bede derom, fordi de virkelig kunde paavise, at de vare overbeholdede. Det er den eneste Betingelse, der i Virkeligheden blev stillet, men derimod at sige: her have I en Gave, og hvis det skulde ved Leilighed konvenere Eder, hvis I en Gang saae for mange Penge, som I ikke vide, hvad I skulle gjøre med, saa kunne I levere dem tilbage til Statskassen, det vilde dog være at gaa for vidt. Men efter Vædringsforslaget fra den anden Side er der ingen Garanti for, at de Kommuner, hvor der er den største Trang, men hvor der maatte er mindst Naad til at gjøre Noget, kunne give Arbejderne Noget. Hvor kan man tale om, at det bliver en ligelig Fordeling efter Trangen, naar det er rimeligt, i alt Fald paa mange Steder, at de Kommuner, hvor der er de fleste Arbejdsløse, netop ere dem, der har mindst Naad til at gjøre Noget for dem. Det kan meget godt hændes, at Kommuner, netop paa Grund af de mange Arbejdsløse, er ligesaa trangende som disse, saa at de ikke kunne udrede noget Tilskud, og saa saae de heller ikke noget Stats tilskud. Saa ville Arbejderne paa de Steder, hvor altsaa Alle ere enige om, at der er den største Trang til Stede, ikke saae en eneste Dre. Ved Siden af lig-

ger der maatte en rig Kommune, som har Naad dertil, og der saae de saa Noget. Hvad tror man nu, at et Demokrati, der holder paa Lighed for Loven, siger hertil: hvor man paa den ene Side har Trang, saar man Ingenting, og hvor der paa den anden Side ingen Trang er, der saae de Noget; det er en Tilstand, som virkelig med Joie maa fremkalde Kritik. Hvad der iøvrigt er sagt om Uenigheden om de enkelte Bevillinger, dertil vil jeg svare, at det netop er det, vi have bedt om, det vi have tigget om, at hvis Modpartiet vil have Noget studt ud, saa lad os gjøre det, men det har ikke været muligt at saae de Herrer med til en eneste Bevilling. Jeg vil konstatere det Gang efter Gang: ethvert Forslag, der blev stillet i saa Henseende, blev absolut afvist, ingen som helst Forhandling om nogen som helst Arbejdsbevilling har man fra den anden Side villet gaa med til; det foreligger der Kjendsgjerninger, der vise. Saa kom bagefter dette Forslag om at give Tilskud, men efter den absolute Afvisning af enhver Arbejdsbevilling, der var gaaet forud. Vi vilde gaa til den yderste Grændse, som vi kunde forsvare at gaa til, vi vilde gaa fra blot at give et rentefrit Laan til at aabne en Udbygning til Gaver, hvor Kommunens Forhold ere saadanne, at de kunne siges at trænge dertil. Vi stillede blot den Betingelse, at en Kommune skal være bekendt at komme og bede om at saae sin Gjæld eftergivet, den Garanti krævede vi, for at vi kunde være med til at bevilge en saadan Gabe. Derfor fastholde vi den almindelige Karakter af Loven og sige, at hvor Kommunens Forhold ere saaledes, at saa at sige Trangen driver dem til at forlange, der vilde vi tage Spørgsmaalet under Overveelse. Det Tilbud have vi fra vor Side gjort med Hensyn til Tilskudet, skjøndt de fra den anden Side mødte med den mest absolute Afvisning om nogen Slags Arbejdsbevilling. Det er givet: Man har ikke villet forhandle om nogen Slags Arbejdsbevilling, og desuagtet ere vi gaaede med saa langt, som vi mente at kunne forsvare det. Jeg tror, at naar man siger, at der ikke er viist Smødefommen fra denne Side, stiller man sine Fordringer høiere, end det paa nogen Maade er forsvareligt. Til hvad der iøvrigt er sagt, at vi knyttede umulige Betingelser til vore Tilbud, er der kun at svare, at det er de Herrer, der gjøre Betingelserne umulige. Det er paa dem, Umuligheden beror, fordi de ikke vilde gaa ind paa nogen som helst Arbejdsbevilling. For dette kan Ansvarer ikke paahvile os. Og naar det altsaa siges, at Gaben skulde være et absolut nødvendigt Supplement, siger jeg, at det fore-